

Arrest

nr. 182 383 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam samen met zijn vrouw op 19 september 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 november 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. In beroep stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 12 maart 2013 de afstand van het geding vast (RvV 12 maart 2013, nr. X).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 28 november 2012 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*). Ingevolge het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad bij arrest van 31 juli 2013 de afstand van het geding vastgesteld (RvV 31 juli 2013, nr. X).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 15 maart 2013 voor de tweede maal beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

1.5. Verzoeker en zijn vrouw dienden op 22 maart 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 2 april 2013 beslissingen van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13*quater*). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de Raad bij arrest van 3 september 2013 verworpen (RvV 3 september 2013, nr. X).

1.7. Verzoeker diende samen met zijn vrouw op 17 juni 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 februari 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. Tevens op 11 februari 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van inreisverboden (bijlagen 13*sexies*). Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad bij arrest van 11 april 2016 verworpen (RvV 11 april 2016, nr. X).

1.10. Verzoeker en zijn vrouw dienden op 19 mei 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 17 augustus 2016 de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp werd verklaard.

1.11. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, uitgesproken op 19 november 2015, werd de adoptie van verzoeker door V. A. gehomologeerd.

1.12. Verzoeker diende op 2 februari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) en dit als meerderjarige zoon van zijn Belgische adoptievader V. A.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 juli 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 10 augustus 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2/02/2016 werd ingediend door:

Naam: V.(...)

Voornamen: R.(...) K.(...)

Nationaliteit: Nepal

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover betreft:

De familieleden vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden op zich bij hem voegen.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1960 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voorzover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden enkel de loonfiches van de Belgische referentiepersoon voorgelegd. Uit de aanvraag blijkt ook dat betrokkene op hetzelfde adres woonachtig is als de Belgische referentiepersoon.

Enig attest waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene onvermogen was, zowel wat betreft inkomen als wat betreft onroerende goederen en bewijzen dat hij reeds aangewezen was op enige materiële/financiële steun van de Belgische referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, ontbreekt/ontbreken compleet.

Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is in België, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912 d.d. 21.05.2015).

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift zowel de schorsing als de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet voorschrijft dat het opschrift van het verzoekschrift dient te vermelden dat hetzij een louter beroep tot nietigverklaring, hetzij een vordering tot schorsing samen met een beroep tot nietigverklaring wordt ingediend. Wanneer niets specifiek in de titel wordt vermeld, wordt het beroep geacht een louter beroep tot nietigverklaring te zijn.

2.3. Bijgevolg wordt het verzoekschrift enkel geacht een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd. In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) waarin gestipuleerd staat dat "*Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.*" De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde '*instrumentum*' worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het '*negotium*' als één

en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. X en X (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

3.2. In zijn eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *“inzonder de materiële motiveringsplicht”* en van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens maakt verzoeker gewag van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker zet zijn eerste middel als volgt uiteen:

“Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoeker niet zou aantonen dat hij ten laste was van de Belgische onderdaan in zijn land van herkomst.

Terwijl verzoeker weldegelijk als behoeftig beschouwd dient te worden in zijn land van herkomst en steeds ten laste was.

Zodat artn. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden worden en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 40bis Vreemdelingenwet stelt het volgende:

(...)

Indien een geadopteerde derdelander een lang verblijf wenst te krijgen, dient hij te bewijzen dat hij ten laste is van de Belgische onderdaan bij wie hij zich vervoegd heeft.

De Vreemdelingenwet vereist geen anterioriteitsvereiste jegens de Belgische onderdaan. De geadopteerde dient in zijn geboorteland niet ten laste te zijn van de Belgische onderdaan. Hij dient wel als behoeftig aanzien te worden in zijn land van oorsprong (N. DE MOOR, Gezinshereniging, Kluwer, 2013, p. 33, nr. 4.2.2.4.).

Dat is evident: bij geadopteerde kinderen of meerderjarigen uit een niet-EU land, is deze persoon voorheen evident nooit ten laste. Hij wordt slechts ten laste op het moment dat hij geadopteerd wordt, dan wel feitelijk in het Belgisch gezin wordt opgenomen.

Er anders over oordelen zou compleet tegen de ratio van de wet ingaan. Geen enkele geadopteerde is sedert zijn geboorte ten laste van de adoptant. Geen enkele geadopteerde zou nog een verblijf van langere duur kunnen verkrijgen.

De eigen interpretatie die de Dienst Vreemdelingenzaken aan de wet wenst te geven is een uitbreiding die niet in de wet voorzien is. De buitengewoon ruime interpretatie zorgt er voor dat zelfs mensen met de beste bedoelingen er niet meer in slagen een wettig verblijf te krijgen!

Minstens vormt deze interpretatie een schending van art. 8 EVRM (cf. infra, derde middel).

Er dient dus enkel nagegaan te worden als verzoeker behoeftig was in zijn land van herkomst. Het gemeentebestuur van Eeklo, dat nazicht deed naar de bezorgde stukken en bijkomende stukken opvroeg waar nodig, heeft terzake geen bijkomende stukken opgevraagd. Het dossier was volledig.

Verwerende partij erkent weliswaar dat verzoeker in België ten laste is van dhr. A.(...) V.(...), doch meent dat verzoeker ook in zijn land van herkomst ten laste diende te zijn van zijn adoptievader.

De motivering van verwerende partij op de bestreden beslissing is zodoende foutief.

Verzoekende partij kan aanstippen dat hij in zijn land in elk geval behoeftig was: hij had geen werk en beschikte niet over een onroerend goed of roerende goederen. Verzoeker verwijst naar het attest van de openbaar ambtenaar van de gemeente B.(...) (Nepal) dd. 24.08.2016 (stuk 2), met bijgevoegd attest van echtheid.

Als bewijs van de echtheid legt verzoeker het bewijs van verzending van dat attest voor met DHL per 26.08.2016.

Verwerende partij stelt dat uit de voorliggende documenten onvoldoende zou blijken dat verzoeker ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Ook dat is betwist. Voor de volledigheid legt verzoeker echter tal van bijkomende stukken voor:

- Attest van inontvangstname waaruit blijkt dat verzoeker al minstens sedert 02.10.2013 bij dhr. A.(...) V.(...) wonen (stuk 3).

- Attest van het OCMW EEKLO dd. 22.08.2016 (stuk 4) waarin bevestigd wordt dat:

o verzoeker woonachtig is bij dhr. A.(...) V.(...).

o Verzoeker geen inkomsten heeft;

o Verzoeker niet aan de voorwaarden (correcte verblijfsdocumenten) voldoet voor een eigen reguliere ziekteverzekering;

o Het ocmw louter tussenkomt voor de dringende medische hulpverlening.

- Op het moment dat verzoeker bij dhr. A.(...) V.(...) kwam wonen (medio maart 2013) had verzoeker slechts € 4,27 (stuk 5);
- Verzoeker had eertijds geld moeten lenen om te kunnen overleven. Dhr. V.(...) betaalde zijn schulden terug, zo onder meer € 200,00 aan dhr. H.(...) P.(...) op 18.10.2013 (stuk 6);
- Dhr. V.(...) stond in voor de betalingen van de mutualiteit, zo onder meer voor de jaren 2012, 2013 en 2014 (stukken 7/1-3);
- Dhr. V.(...) stond en staat in voor de kosten van de familie; zo betaalde hij op 09.09.2014 de rekening van het bloedonderzoek van verzoeker, groot € 17,96 (stuk 8);
- Dhr. V.(...) betaalde en betaalt de schoolkosten voor de dochter van verzoeker, A.(...); zo vereffende hij op 17.03.2015 een bedrag van € 15,50 (stuk 9);
- Dhr. V.(...) stortte geld op de rekening van verzoeker, zodat verzoeker kleine betalingen zou kunnen doen, zo o.a. een storting van € 200,00 op 30.04.2015 (stuk 10/1) en € 100,00 op 10.03.2016 (stuk 10/2);
- Verzoeker had eertijds een arbeidskaart en mocht zodoende werken; dhr. V.(...) had een brommer gekocht voor verzoeker op 02.04.2016, voor de prijs van € 1.444,00 (stuk 11/1); ook de verzekering, groot € 187,98, heeft dhr. V.(...) betaald (stuk 11/2);
- Dhr. V.(...) heeft de door opvang van het gezin van verzoeker stijgende aardgas, elektriciteits- en waterfacturen zelf betaald (stukken 12/-3);
- De kosten voor voeding en normaal levensonderhoud zijn stevig de hoogte in gegaan sedert 2013; dhr. V.(...) betaalt deze kosten, gelet op het onvermogen van verzoeker. Verzoeker verwijst naar de aankopen in de jaren 2012 en verder, met referentiemaand juni: 2012 (toen dhr. V.(...) nog alleen woonde, € 194,87), 2013 (€ 324,62), 2014 (€ 464,06), 2015 (€ 508,87) (stukken); kortom, gemiddeld meer dan een verdubbeling van de vroegere kostprijs;

Daaruit blijkt zeker dat verzoeker onvermogen is en dat alle kosten gedragen worden door de referentiepersoon."

Verzoeker voegt volgende bijlagen toe aan zijn verzoekschrift: een attest op datum van 24 augustus 2016 afkomstig van een ambtenaar van het geboortedorp B. van verzoeker, dat stelt dat verzoeker geen onroerende en roerende goederen had "(...) in 2010 A. D. upto till now and was unemployed in 2010 A. D. (...)", een verzendingsbewijs van 'DHL' op datum van 26 augustus 2016 (verzoekschrift, bijlage 2), een attest van in ontvangstname van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (bijlage 3) op datum van 2 oktober 2013 (verzoekschrift, bijlage 3), een attest van het OCMW van de stad Eeklo op datum van 22 augustus 2016 waarin een aanvraag om dringende medische hulp van 7 juli 2014 werd geweigerd en een aanvraag om dringende medische hulp van 24 februari 2015, dat werd ingewilligd (verzoekschrift, bijlage 4), een afschrift van de bankrekening van verzoeker en zijn vrouw (verzoekschrift, bijlage 5), een bewijs van overschrijving van de adoptievader van verzoeker V. A. naar H. P. (verzoekschrift, bijlage 6), een aantal brieven van de 'CM' met vraag tot betaling van lidgeld met betalingsbewijs (verzoekschrift, bijlagen 7), een vraag tot betaling van medische kosten naar aanleiding van medische testen met betalingsbewijs (verzoekschrift, bijlagen 8), een betalingsbewijs aan een school (verzoekschrift, bijlage 9), twee bewijzen van stortingen aan verzoeker (verzoekschrift, bijlagen 10), een aankoopbewijs van een motohandel, een betalingsbewijs, een vraag tot betaling van verzekeringen burgerlijke aansprakelijkheid en rechtsbijstand en een betalingsbewijs (verzoekschrift, bijlagen 11), een aantal documenten en facturen aangaande energieverbruik (gas, elektriciteit en water) met betalingsbewijzen (verzoekschrift, bijlagen 12) en overzichten van aankopen in een aantal supermarkten tijdens de maand juni van het jaar 2012, 2013, 2014 en 2015 met betalingsbewijzen (verzoekschrift, bijlagen 13).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het hierboven reeds geciteerde artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit en de door verzoeker geschonden geachte artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

De toepasselijke bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(…)”

3.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 2 februari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter - zie punt 1.12) in functie van zijn Belgische adoptievader V. A. Verzoeker legde een betalingsbewijs van de dossierkosten voor, alsook een kopie van zijn Nepalees paspoort en het beschikkend deel van het adoptievonnis van 19 november 2015 (zie punt 1.11.). Verzoeker werd verzocht *“(…) om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 2.5.2016 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: geregistreerd huurcontract en / of eigendomsbewijs woning, bewijs van voldoende inkomsten van de Belg, bewijs van ziektekostenverzekering voor beiden.”* Verzoeker legde op 24 maart 2016 volgende bijkomende stukken neer: een aantal loonfiches van zijn Belgische adoptievader V. A. van november 2015, december 2015, januari 2016 en februari 2016, een attest van lidmaatschap van het ziekenfonds van hemzelf en zijn Belgische adoptievader V. A. en een aanslagbiljet onroerende voorheffing op naam van zijn Belgische adoptievader.

3.7. In zijn beslissing wijst de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat er om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat er *in casu* nergens een stuk wordt voorgelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker onvermogen was en aangewezen was op materiële en/of financiële steun in zijn land van herkomst. Uit het feit dat verzoeker op het adres van de referentiepersoon staat gedomicilieerd, kan, aldus de gemachtigde van de staatssecretaris, ook niet worden afgeleid dat hij ten laste is van zijn Belgische adoptievader V. A.

3.8. Verzoeker poneert in zijn middel van zijn kant dat hij *“weldegelijk als behoeftig beschouwd dient te worden in zijn land van herkomst en steeds ten laste was”*. Volgens verzoeker, die zich nochtans bewust lijkt te zijn van de wettelijke voorschriften ter zake, is er geen ‘*anterioriteitsvereiste*’ en dient er te worden nagegaan of hij behoeftig was in zijn land van herkomst en of hij thans ten laste is in België. Iemand die geadopteerd is, kan volgens verzoeker voor het moment van adoptie nooit ten laste zijn. Door in de bestreden beslissing te erkennen dat hij in België ten laste is van zijn Belgische adoptievader, maar te vereisen dat hij ook in zijn land van herkomst ten laste (behoeftig) diende te zijn, is volgens verzoeker *“De motivering van verwerende partij op de bestreden beslissing (…) zodoende foutief.”*

3.9. Zoals blijkt uit artikel 40ter *juncto* artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet, dient verzoeker als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg die ouder is dan 21 jaar aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Het feit dat er *in casu* geen grensoverschrijdend aspect aanwezig is en de Europese regelgeving *an sich* dus niet van toepassing is, belet niet dat, in geval van toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet, geen gebruik kan worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrippenkader uit artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarop artikel 40bis van de vreemdelingenwet geïnspireerd is (cf. RvS 13 december 2016, nr. 236.753). Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, §43), zoals bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), aangaande het begrip ‘ten laste’ het volgende aangegeven:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De voorwaarde, opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak. Dit brengt met zich mee dat het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon in beginsel moet worden beoordeeld in het land van herkomst, vooraleer de aanvrager van het verblijfsrecht naar België komt. Het bewijs van materiële ondersteuning in het land van herkomst is bij uitstek vereist wanneer de vreemdeling reeds ouder was dan 21 jaar toen hij op het Belgische grondgebied toekwam, zoals te dezen het geval is. Het loutere feit dat de afstammingsband tussen verzoeker en zijn Belgische adoptievader - referentiepersoon - pas in België tot stand kwam, doet geen afbreuk aan de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ om in aanmerking te komen voor de erkenning van het verblijfsrecht. De gemachtigde van de staatssecretaris kon in onderhavig geval wel degelijk rechtsgeldig vereisen dat de aanvrager aantoont dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hem en de referentiepersoon in zijn land van herkomst. Het feit dat verzoeker behoeftig was in zijn land van herkomst, zoals hij in zijn middel beweert, volstaat niet om aannemelijk te maken dat hij toen reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

3.10. Verzoeker stelt dat de stad Eeklo geen verdere stukken heeft opgevraagd of hij behoeftig was in zijn land van herkomst, maar achter dit argument kan verzoeker zich niet verschuilen. De procedure tot gezinshereniging betreft een aanvraagprocedure, waarbij het aan verzoeker toekomt om de nodige stukken aan te brengen teneinde zijn aanvraag te staven. Bovendien wordt eenieder geacht de wet te kennen. Het is ook niet omdat de stad Eeklo geen verdere documenten zou hebben opgevraagd en dat zijn dossier volledig was, zoals verzoeker beweert, dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.11. In weerwil van verzoekers affirmaties in zijn verzoekschrift, wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins erkend dat verzoeker in België ten laste zou zijn van zijn adoptievader. In de bestreden beslissing staat immers het volgende te lezen: *“(…) Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is in België, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (Arrest RvV Nr. 145.912 d.d. 21.05.2015). (…)”*

3.12. Met betrekking tot de talrijke stukken, die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, waarmee hij alsnog tracht aan te tonen dat hij zowel in zijn land van herkomst als hier in België ten laste

is van zijn adoptievader, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Aangezien verzoeker thans allerlei stukken voorlegt die niet aan het bestuur werden overgemaakt, werd met deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen rekening gehouden. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij alsnog rekening zou houden met deze stukken. Het staat verzoeker steeds vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij hij voorvermelde stukken neerlegt.

3.13. Waar verzoeker in zijn middel nog oppert dat de invulling van de thans toepasselijke bepalingen een schending zijn van artikel 8 van het EVRM omdat “(...) (d)e ruime interpretatie (...) er voor [zorgt] dat zelfs mensen met de beste bedoelingen er niet meer in slagen een wettig verblijf te krijgen! (...)”, wijst de Raad er op dat het tot de soevereinde bevoegdheid van een Staat behoort te bepalen onder welke voorwaarden mensen tot zijn grondgebied zijn toegelaten. Hierbij dienen steeds verschillende belangen tegen elkander te worden afgewogen, waarbij de Staat over een zekere beoordelingsmarge beschikt. De omvang van de positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Het belang van de overheid bestaat er onder andere in om de overheidsfinanciën te vrijwaren door voorwaarden te verbinden aan het recht op verblijf als familielid van een Belg, wat onder meer door artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt beoogd. Met bovenstaande blote bewering toont verzoeker geenszins aan dat de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet een gezinsleven in België onmogelijk maken.

3.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. De motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.15. In een tweede en derde middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen “inzonder de materiële motiveringsplicht” en van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwoordt deze middelen als volgt:

“(...)

Doordat verwerende partij zonder verdere toelichting bevel gaf om het grondgebied te verlaten.

Terwijl art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet louter in de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, doch die mogelijkheid uiteraard gemotiveerd dient te worden.

Zodat art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

(...)

De gemachtigde van de minister beschikt over de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om een bevel om het grondgebied te verlaten mee te betekenen. Eigen aan een discretionaire bevoegdheid is wel dat de gemachtigde dient te motiveren waarom een bevel wordt betekend.

In casu werd geen rekening gehouden met de feitelijke situatie van partijen. Er werd louter een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op grond van art. 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Daardoor werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

(...)

Doordat verweerder een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van het Verdrag van 4 november 1950 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verzoeker woont al verschillende jaren samen met zijn adoptievader, dhr. A.(...) V.(...), te (...). Partijen wensen hun leven verder samen uit te bouwen.

Verzoeker werd intussen geadopteerd en heeft de naam en erfenisrechten van dhr. A.(...) V.(...) verkregen. We spreken hier dus niet meer over een zwakke band tussen partijen, maar wel degelijk over een dichte familieband tussen vader en (adoptie)zoon!

Door de beslissing tot weigering van lang verblijf, loopt verzoeker een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, naar Nepal (!), net nu hij een stabiele gezinsband heeft opgebouwd, die bruusk zou verbroken worden.

Er is geen enkele mogelijkheid om de verbroken familieband te herstellen als verzoeker terug gedwongen in Nepal zou moeten leven, hetgeen een manifeste schending van art. 8 EVRM inhoudt."

3.16. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden het tweede en het derde middel hieronder gezamenlijk behandeld.

3.17. Zoals hierboven reeds aangegeven, hebben artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.18. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.19. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt *in casu* wel degelijk, in overeenstemming met het door hem geschonden geachte voorschrift uit artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Zo wordt er niet enkel verwezen naar een juridische grondslag voor het nemen van het bevel, zijnde *in casu* artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, maar tevens naar de feitelijke overwegingen die er aan ten grondslag liggen, met name het gegeven dat verzoekers legaal verblijf in België verstreken is.

3.20. Aangezien verzoeker nergens in zijn tweede middel de feitelijke of de juridische grondslagen van het bevel om het grondgebied te verlaten betwist of weerlegt, lijken deze overwegingen het bestreden bevel op afdoende wijze te schragen.

3.21. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002,

Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.22. De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen, *in casu*, een meerderjarige en zijn adoptant onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). In zijn derde middel betoogt verzoeker dat hij al verschillende jaren samenwoont met zijn adoptievader en zij samen hun leven verder wensen uit te bouwen. Verzoeker wijst erop dat hij geadopteerd werd en daarbij de naam en de erfenisrechten van zijn adoptievader heeft verkregen, hetgeen duidt op een dichte familieband. Door de beslissing, aldus verzoeker, loopt hij een reële kans om uitgewezen te worden naar Nepal waardoor de familieband bruusk zou worden verbroken met geen enkele kans op herstel. Vooreerst wijst de Raad er op dat uit de beslissing tot weigering van verblijf is gebleken dat de vereiste band van afhankelijkheid onvoldoende werd aangetoond. Deze afhankelijkheid wordt ook niet aangetoond door het feit dat verzoeker samenwoont met zijn adoptievader en de loutere wens, zoals verzoeker aangeeft, samen een leven te willen uitbouwen.

3.23. In zoverre het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker kan worden aanvaard, dringt zich de vaststelling op dat het in deze zaak om een eerste toelating gaat, aangezien verzoeker nooit tot een verblijf in België is toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of te blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat door het bevel om het grondgebied de familiebanden bruusk zouden worden verbroken en de bewering dat deze nadien niet meer zouden kunnen worden hersteld. Met deze eerder vage en blote beweringen toont verzoeker niet aan dat er geen contact meer mogelijk is en de familiebanden niet meer zouden kunnen worden onderhouden vanuit het land van herkomst. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Rijk binnen te komen. Eenmaal terug in zijn herkomstland staat het verzoeker vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

3.24. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. De motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het tweede en het derde middel zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN